

Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne

David Skalník, 9. B

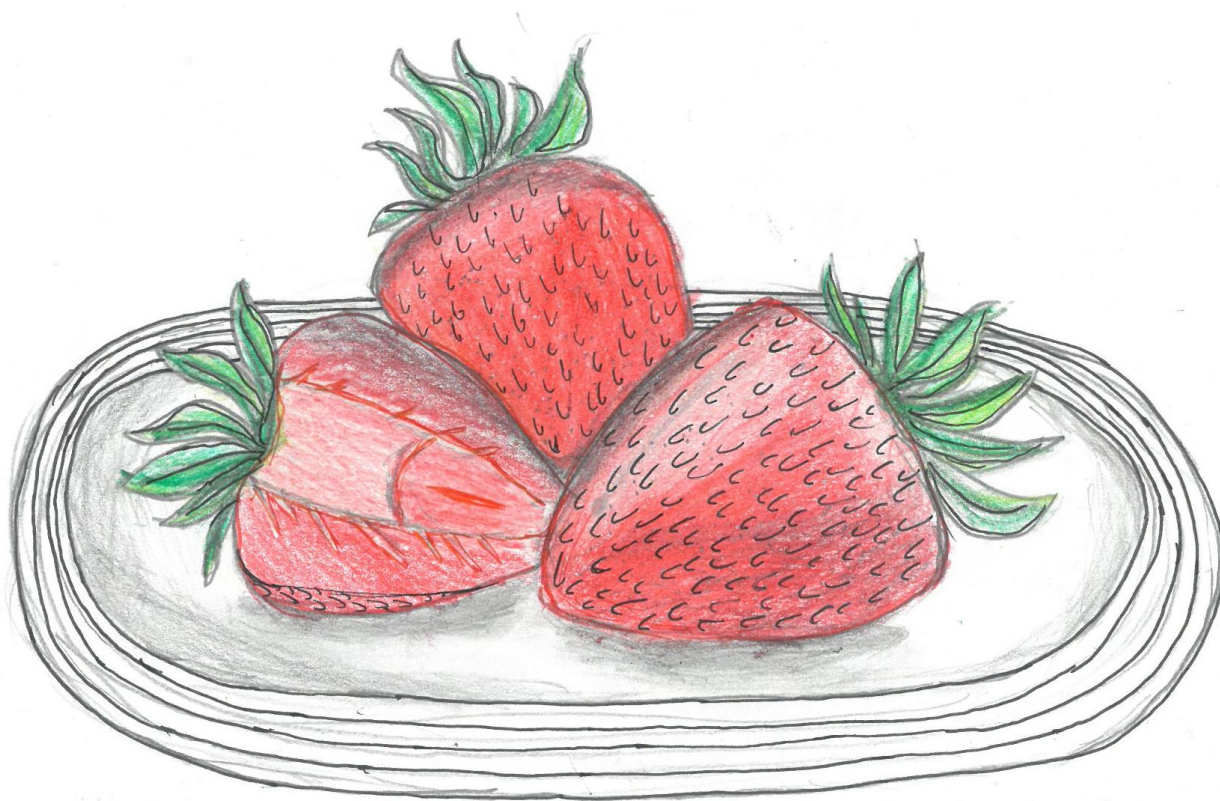
Školáci Petr a Lukáš byli nejlepší kamarádi, kteří bydleli na malé vesnici. Zažívali

společně všelijaká dobrodružství, ale občas provedli i nějakou lumpárnu.

V sousedství bydlel pan Sedlák, který na své zahrádce pěstoval krásné červené jahody. Klukům se na ně neustále sbíhaly sliny. Vymysleli proto, že až se setmí, proniknou do jeho zahrady a jahody si nasbírají. První den se jim to povedlo, a tak směle pokračovali další dny. Petr byl ale trochu ustrašený, co by se stalo, kdyby je pan Sedlák přistihl. Lukáš ho uklidnil, že se nic takového nemůže stát.

Panu Sedlákovi bylo po čase divné, že mu jahody vždy večer z keříčků mizely. Jeden večer proto pozoroval za oknem, co se na zahrádce děje. Po chvíli uviděl, jak dvě osoby přelézají plot jeho zahrádky a míří si to přímo k záhonům jahod. V rozčilení popadl koště, vyběhl na zahradu a křičel: „Já vám ukážu, vy rošťáci, krást mi moje jahody.“ Vyděšení kluci vzali nohy na ramena, v mžiku přeskočili plot a utekli domů. Jenže pan Sedlák je poznal a druhý den si šel stěžovat jejich rodičům.

Kluci se nakonec přiznali, ale trest je neminul. Museli panu Sedlákovi plít celý měsíc zahradu. Lukášův tatínek poznamenal: „Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne!“

Ilustrace: Ondřej Vlasák